

LBRIS

We know
books

Amelia Stănescu

Singurătăți de împrumut

E I K O N

București, 2025

CUPRINS

„Test grilă la poezie”	5
Vai via, melancolie.....	9
Decontul.....	11
Din punct de vedere poetic	13
<i>assieme</i>	14
cea mai frumoasă singurătate	16
vise.com.....	17
Beneficiile atacului de panică.....	19
de la capăt, după punct.....	21
Matematica fericirii după Mark Manson	23

Plutesc	25
made in china	26
Locuiesc într-o casă mare	27
Exersăm continuu	29
Ți-ai luat abonament la mine?	30
<i>À l'envers</i>	32
Test grilă la poezie	34
cel mai bine e să scrii în română	36
La întâlnirile literare	38
Solemn în cadență	41
Inspirația	42
Pandemică 2021	44
Ai grijă ce scrii	45
Cel mai frumos vers	46
<i>Ti cerco da qualche tempo</i>	47
Milandolina	48
Știu că n-ai să vii niciodată	49
<i>Selfie love / Digital production</i>	50
„Libertatea nu este un fenomen de masă”	52
Lucrurile sunt atât de simple	54
Mai mult ca sigur	56

Poetul.....	58
Ar fi trebuit să scrii un poem	60
Alternativă.....	61
Gaudeamus partea a 3-a	62
Iubirea se întinde leneșă pe canapea.....	63
Fără titlu.....	64
podcast	65
Cunosc pe cineva	66
Jumătatea lui 2.....	68
Te lepezi de poezie?	69
Suntem diferiți, firește.....	72
Viața ca o temă de casă	73
Cred că era mai bine.....	74
Viața contabilizată în imagini	75
Părerere.....	77
și totuși	79
120 de zile de tranziție	81
Acum trebuie să fii mai serioasă.....	82
49 de poeme de-mprumut.....	84
<i>On the roof</i>	85
Sertarul cu nimicuri.....	87

Revers	89
„ai nevoie de un proiect poetic”	91
În toate există un punct.....	92
Beneficiile scrisului.....	93
Visuri sau vise.com.....	94
despre singurătate scriu.....	96
Despărțiți împreună	97
Din orice punct de vedere	99
Decontul.....	100
nu prea ai ce face cu melancolia	101
Aprecieri critice:.....	103

„Test grilă la poezie”

„Nimeni n-are chef de tristețile tale” constată poeta. „În general, nimeni n-are chef de tristețile nimănu”. Atunci, de ce să mai obosești, încurci lumea cu poezia? Aceasta este întrebarea subiacentă din frumoasa singurătate a poeziei Ameliei Stănescu. „Ai grijă ce scrii”! ne avertizează. „Cel mai frumos vers nu l-ai scris tu / mereu e altcineva care îl scrie. / cea mai frumoasă poveste de dragoste...da, desigur, nu este a ta”. Ni se propun aici o poezie care dialoghează continuu cu sine însăși, o continuă interogare despre *cum se face*, meditații despre singurătate și întâlnirea pe care o așteptăm / căutăm cu toții. Sau despre lumea de azi, înstrăinată în gadgeturile care-i dau iluzia unei alte realități. În timp ce „realitatea concretă” plânge discret. Foarte discret, una din principalele trăsături ale acestei

poezii. „Nu mai e la modă să scrii / nici cărțile nu mai sunt de actualitate / Ia telefonul și înregistrează-te cum râzi / așa, din senin sau forțându-te”. „Să ies din realitate pe ușa din dos” își propune poeta, căutând, firește, locul de refugiu în cuibul cuvintelor. Este o poezie de-dramatizată, dar nu fardată, ludică atât cât să te prindă în convenția metaforei căreia aproape îi cere iertare. Iubitul din texte este oarecum himeric, o neîntâlnire, (un Siri?) semn al unei ambiguități care ne ștampilează profund existența noastră mult prea fluidă, cum este (înadins) și scriitura acestor poeme. „Mai mult ca sigur, dragostea e o investiție proastă - / derută, dezamăgire, dadaism, deșertăciune”. Testul grilă la poezie sau iubire este proba pe care o dăm fiecare și care, pentru poet, este infinit mai dificilă. De aici sfiala care marchează înaintarea prin fiecare poem, apăsarea resimțită a unei *răspunderi* față de poezie care apare ca un ecou de fundal în fiecare pagină. „Iubesc până la limita gândului / până la pragul de sus al limbajului”. Apropo de limbaj: simplitatea căutată (cu sunet sorescian uneori) vine și dintr-o conștiință, în feluri diferite verbalizată în text, despre „rarefierea cuvintelor”, un fel de suferință a lor, de epuizare a imaginilor pe care poezia încearcă să le revitalizeze. Un enunț precum „Se aleargă după fericire / ca după haine la solduri” sună ca un aforism și ca o „moralitate” dezabuzată.

În substanța ei, avem de-a face prin tematică și vocabularul liric cu o poematizare romantică, dar adusă ca să spun așa la zi, prin cuvintele străine și

termenii din universul tehnologic-informatic și al comunicării în Rețea. Aceste grăunțe de sare în bucatele poetice sporesc tensiunea, singurătatea, incomunicabilitatea (tema fundamentală) și sunt abil sugerate prin aceste particularități ale recuzitei lirice. Ironia, ușoara deriziune a temelor „grave” țin de același tratament al unei singurătăți „frumoase” (discret oximoron și el autoironic pentru a ține eul ascuns). Este ceva instinctiv polemic în această disimulare poetică, față de (prea)violenta expunere a viscerelor trupești și sufletești sau prea strigata retorică ideologică dintr-o anumite parte a poeziei actuale. „Inima mea abia așteaptă / să cânte” e o rostire de acest tip, direct declarativ, ostentativ lipsit de ornamente, provenit dintr-o mare încredere într-o anumite puritate a enunțului poetic. Sau: „libertatea nu este un fenomen de masă”. Dar poezia este tocmai așteptată, invocată, absentă, strigată, implorată, venerată: „iei o foaie de hârtie și aștepti inspirația”, „Este foarte interesant să observi / câtă răbdare poate să îndure poetul...”. „Și chiar e trist să-ți strici / pantofii de catifea înroșită / prin toate lumile ăstea / paralele”. Ironia de care vorbeam apare și în câteva „scene de gen” (de ex. *La întâlnirile literare*), implicit și meditații asupra locului și rostului poeziei în lumea noastră. Sensibilitatea, emoția, lucruri ieșite din uz, sunt descrise ca „obiecte cosmice”, ciudățenii. Amelia Stănescu propune o poezie a transparențelor, obiectele ei lirice au o fragilitate și o luminozitate bine controlate. O poezie care ne propune să ne

facem credit la „băncile de fabricat starea de bine”. Întru această purificare pare să-și construiască textele de față poeta. „Mă lepăd de poezie / zic eu, de trei ori”. Nu este o antifrază, acea presiune care atinge laringele, faringele, esofagul, explodează interior și se exprimă în vers. Problema libertății interioare o cercetează permanent pe autoare, și sunt câteva versuri răspicate întru deslușirea ei poetică, pentru că întemeierea de sine, prin libertatea poeziei este țelul: „Hei, voi, oameni, / Lăsați-mă să fiu cum sunt”.

Christian CRĂCIUN

Vai via, melancolie

Aș fi vrut să fi fost cu tine
pe plaja asta pustie
să ies din realitate
pe ușa din dos
să alerg în noapte
ca și când ar trebui să prind
ultimul tren spre fericire.

am fi construit castele de nisip
până la poarta sărutului
am fi purtat în vânt zmeiele copilăriei
până când râsul nostru
ar fi adunat la un loc

LBRIS

We know
books

toți fluturii colorați
și toate poemele de dragoste
ale lui Ovidiu.

ars amandi,
ce frumoasă e dragostea
până la prima stație
a singurătății.

Decontul

Începe treptat, brusc sau de conjunctură
Uneori niște prieteni te aruncă în viață
Ei știu mai bine ca tine
Cum trebuie
Cum se scriu poveștile scurte
Acum lumea nu mai citește
Foiletoane
Un epilog cernut cu sita de zahăr
Pudră
Zațul de la cafea
Cei săraci îl fierb încă o dată
S-au scumpit toate
Mai ales nevoile

Suplimentare.

De multe ori, costul e tăcerea

E atâta liniște la tine în suflet

Mai ales când plouă

Și storurile-s trase.